

Eventyr For Alle

A detailed black and white woodcut-style illustration of a fox's head, positioned behind the title text. The fox has its eyes closed and a serene expression, with its fur rendered in fine, textured lines.

Sommerfuglen

H. C. Andersen

Sommerfuglen

Sommerfuglen ville ha seg en kjæreste. Naturligvis ville han ha seg en pen liten en av blomstene. Han så på dem; hver satt så stille og besindig på stilken sin, som ei jomfru skal sitte når hun ikke er forlovet. Men her var det så mange å velge mellom. Dette ble vanskelig, men det plaget ikke sommerfuglen, og så fløy han til prestekragen. De kalte henne *Franske Margrethe*, for de visste at hun kan spå, og det gjør hun når kjærestefolk plukker blad etter blad av henne, og ved hvert blad stiller de et spørsmål om kjæresten: «Av hjertet? – Med smerte? – Elsker? – Elsker ikke? – Littegranne?» eller noe sånt. Alle spør på sitt språk. Sommerfuglen kom også for å spørre. Han nappa ikke bladene av, men kyssa hver av dem i stedet, for han mente at man kommer lengst med det gode.

«Søte Margrethe Prestekrage!» sa han. «Du er den klokeste kona av alle blomstene! Du kan spå! Si meg, får jeg deg eller den? Og hvem får jeg? Når jeg vet det, kan jeg fly rett bort dit og fri!»

Men Margrethe svarte slett ikke. Hun likte ikke at han kalte henne *kone*, for hun var jo jomfru, og da er man ikke kone. Han spurte for andre gang, og han spurte en tredje gang. Og da han ikke fikk et eneste ord fra henne, så gadd han ikke spørre mer, men fløy uten videre på frieri.

Det var tidlig vår, og det var fullt opp av snøklokker og krokus. «De er svært pene!» sa sommerfuglen. «Nydelige små konfirmanter! Men noe ferske.» Han, som alle unge mannfolk, så etter eldre piker. Etterpå fløy han til anemonene, men de var litt for bitre for ham; fiolene var litt for svermeriske; tulipanene for sprakende; pinseliljene for

borgerlie; lindeblomstene for små, og de hadde så stor familie. Epleblomstene så jo riktignok ut som roser, men de stod i dag og falt av i morgen så snart vinden blåste, og det ble for kort et ekteskap syntes han. Erteblomsten var den som behaget mest, den var rød og hvit, den var lys og fin, og hørte til sånne huslige jenter som ser godt ut og allikevel duger på kjøkkenet. Det var like før han fridde til henne, men i det samme så han at det hang en ertebelg rett ved, med en vissnen blomst på spissen.

«Hvem er det?» spurte han. «Det er søstera mi», sa ertebloomsten.

«Så du kommer altså til å se slik ut senere!» Det skremte sommerfuglen, og så fly han.

Kaprifolene hang over gjerdet. Det var helt fullt av frøkner, lange i ansiktet og gule i skinnet. Den slags likte han ikke. Ja, men hva likte han? Spør ham.

Våren gikk, sommeren gikk, og så var det høst, og han var like langt. Og blomstene kom i de vakreste klær, men hva kunne det hjelpe, her var ikke noe av det friske, duftende ungdomssinnet. Og med alderen er det duft hjertet trenger, og duft er det jo ikke av hos georginer og storkroser. Derfor søkte sommerfuglen ned til krusemynten.

«Den har jo slett ikke noen blomst, men hele den er en blomst. Den dufter fra rot til topp og har blomsterduft i hvert blad. Henne tar jeg!»

Og så fridde han endelig.

Men krusemynten stod stiv og stille, og til slutt sa den: «Vennskap, men heller ikke mere! Jeg er gammel og du er gammel! Vi kan godt leve for hverandre, men gifte oss – Nei! La oss bare ikke gjøre oss til narr i vår høye alder!»

Og så fikk ikke sommerfuglen noen. Han hadde lett for lenge, og det skal man ikke. Sommerfuglen ble

peppersvinn, som man kaller det.

Det var sent på høsten, med regn og rusk. Vinden blåste kaldt ned langs ryggen på de gamle piletrærne så det knakte i dem. Det var ikke godt å fly ute i sommerklær, da ville man få kjærligheten å føle, som man sier. Men sommerfuglen fløy heller ikke ute, han hadde tilfeldigvis kommet innendørs, hvor det var ild i kakkellovnen og skikkelig sommervarmt. Han kunne leve, men «leve er ikke nok!» sa han. «Solskinn, frihet og en liten blomst må man ha!»

Og han fløy mot ruta, ble sett, beundret og så satt på nål i insektsamlinga. Mere kunne man ikke gjøre for ham.

«Nå sitter jeg også på stilk, akkurat som blomstene!» sa sommerfuglen. «Men særlig behagelig er det ikke! Dette er nok som å være gift, man sitter fast!» og så trøste han seg med det.

«Det er en dårlig trøst!» sa potteblomstene i stua.

«Men potteblomster kan man ikke tro på», mente sommerfuglen, «for de omgås for mye med mennesker!»

Eventyr ForAlle.no

Les og hør kjente og ukjent eventyr,
gratis på norsk!

eventyrforalle.no

PATREON | EventyrForAlle

Dansk kunsteventyr av Hans Christian Andersen (1805-1875).
(Offentlig eiendom - public domain)

Originaltittel: Sommerfuglen

Norsk oversettelse: Karl-Robert Rønning

Basert på den originale danske teksten: [Sommerfuglen \(1862\) \(kb.dk\)](http://www.kb.dk)
(Offentlig eiendom - public domain)

Dette verket er lisensiert under følgende Creative Commons lisens: Navngivelse-DeLPåSammeVilkår 4.0 Internasjonal. For å se en kopi av denne lisensen, besøk

<http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/>.

Illustratør: Lorenz Frølich (1820-1908)

Kilde: [H. C. Andersens Eventyr og Historier. Fjerde Bind. Tredie Udgave, 1902 \(archive.org\)](http://www.archive.org)

Dette arbeidet er fri for kjente opphavsrettsrestriksjoner.